

си мечтаеше той станж внезапно дѣйствителностъ! При вснчкото гасто омраченіе на умътъ и на очнтѣ му Раулъ, видѣ завѣсжтѣ да ся мърда. Царицата Валкыла ся отдѣли бавно отъ другытѣ лица що бѣхж около неѣж. Постжпваніето ѣ бѣше драголюбно, както и хубостъта ѣ. Малкытѣ ѣ крачка допираж безшумно до подьтъ. Найпослѣ дойде и ся въсправи прѣдъ рыцаря.

Раулъ затвори смаянытѣ си очи, отъ туй чудесно явеніе.

— О, господже . . . , изъмла съ гласъ кожай непонятежъ; ако не сте царица съ коронж, то вы сте баринъ такваж поради красожтѣ си!

И щомъ искажа тѣзи думы и малкото му память ослабжж съвсѣмъ отъ въспалежтѣж огинѣж, която измжчваше мозгътъ му.

Но това не бѣше никакъ сътъ що виждаше Раулъ. Това що расказважтѣ той го виждаше дѣйствително.

Защото въ минутжтѣ когато му ся видѣ че завѣсата мърдаше, вратата на стаяжтѣ дѣйствително бѣхж ся отворили, а когато бѣше му ся сторило че види царицжтѣ да иде къмъ него, то бѣше Янка която бѣ възла и отиваше къмъ одрътъ му.

Казахмы по-горѣ че прѣданостъта на жснытѣ и симпатіята прѣготовяж въ сьрдцата имъ любовьж.

Въ положеніето въ което ся намѣрваше сега Янка, не можаше да направи исключеніе отъ туй общо правило, удалечена отъ обществомъ съ майкж на коѣжто крутыйтѣ и днвѣ правѣ знаемъ вече, като живѣеше животъ уединенъ и незначителенъ, лишена отъ всяко сношеніе, никога никждѣ не ходила и никой въ къщжтѣ имъ не идвалъ, не е ли санжкымъ логическы да прѣдложи нѣкой че ще да ся влюби въ първыйтѣ колко годѣ достоинъ младъ, когото честъта ѣ бы ѣ пратила? А ето че тая честъ бѣ расположила тѣй работытъ, щото възможното да стане дѣйствително.

Раулъ съединяваше въ себе си тройнытѣ и необоримы